

Da artikel 11 i denne konvention vedrørte det i resolutionen behandlede emne, besluttedes det i stedet for stykkerne 7 og 8 at optage et stykke, i hvilket der henvises til denne artikel. Denne ændring nødvendig-gjorde en mindre ændring i indledningens sidste stykke. Ved ændringen, som udvalget enstemmigt vedtog, tages der hensyn til den omstændighed, at der nu i indledningen henvises til en konvention, der først er vedtaget den 29. april 1958 og derfor endnu ikke er bindende for nogen stater.

Derefter behandlede de enkelte stykker i selve resolutionen.

Stykke 1 vedtoges uden diskussion.

Fra den franske regeringsrepræsentant stilledes forslag om at udelade stykke 2 eller i det mindst ordene „så snart som muligt og uden forbehold“. Forslaget om at udelade hele stykket blev støttet af regeringsrepræsentanterne fra Polen og Sovjetunionen. Det blev i denne forbindelse af de pågældende medlemmer påpeget, at det ville være vanskeligt for lande, der ikke havde ratificeret Bryssel-konventionen fra 1952, eller som havde ratificeret den med forbehold vedrørende territorialfarvande, at anbefale i en resolution, at andre lande skulle ratificere konventionen snarest muligt og uden forbehold. Yderligere blev det påpeget, at Bryssel-konventionen i det væsentlige vedrører den strafferetlige kompetence, medens resolutionen udelukkende handler om kompetencen med hensyn til sønæringsbeviser. Den af Den forberedende tekniske Søfartskonference vedtagne tekst blev imidlertid forsvaret af regeringsrepræsentanterne fra De forenede Stater, Belgien og Italien samt af såvel skibsredergruppen som af sømandsgruppen og blev derefter vedtaget af udvalget med 57 stemmer mod 1, medens 6 afholdt sig fra at stemme.

Resten af resolutionsteksten, stykkerne 3 til 5 blev vedtaget af udvalget uden diskussion, og hele resolutionsudkastet blev derefter vedtaget med 63 stemmer. Ingen stemte imod, men 2 afholdt sig fra at stemme.

Ved forelæggelsen i plenarforsamlingen påpegede rapportøren, at diskussionen på udvalgsstadiet havde været forholdsvis begrænset, og at rapporten derfor kunne synes noget mager og ikke særlig oplysende. Han gav derfor en kort redegørelse for baggrunden for resolutionen og understregede, at

formålet med denne var at sikre, at inddragelse eller suspension af et sønæringsbevis — uden hensyn til, hvor skibet befandt sig, og uden hensyn til under hvilket flag det sejlede — kun kunne foretages af den stat, der havde udstedt det.

Efter en kort tale af den britiske sømandsrådgiver, *Tennant*, hvori denne udtrykte sin glæde over, at såvel regeringsrepræsentanterne som skibsredergruppen så stærkt var gået ind for resolutionen, fremførtes på ny fra den sovjetiske regeringsdelegations side betænkeligheder med hensyn til resolutionens stykke 2, idet han anmodede præsidenten om, at der ved afstemningen måtte blive stemt særskilt om dette stykke.

Den af udvalget udarbejdede rapport blev derefter godkendt og resolutionen vedtaget med 121 stemmer. Ingen stemte imod, men 1 undlod at stemme. Resolutionens stykke 2 blev ved den særskilte afstemning over dette stykke vedtaget med 94 stemmer mod 6, medens 19 afholdt sig fra at stemme.

Resolutionen findes aftrykt som bilag 8.

VII. Udvalget angående identitets-papirer.

Udvalget, der afholdt 6 møder, bestod af 40 medlemmer (24 regeringsrepræsentanter, 8 skibsrederrepræsentanter og 8 sømandsrepræsentanter). Til formand valgtes den canadiske regeringsrepræsentant *Johnson*, til viceformænd skibsrederrepræsentanten fra De forenede Stater *Spencer* og den belgiske sømandsrepræsentant *Dekeyzer*. Som rapportør valgtes den belgiske regeringsrepræsentant *Carlier*.

For at opnå lighed ved afstemningen tillagdes der regeringsrepræsentanterne hver 1 stemme, mens reder- og sømandsrepræsentanter havde hver 3 stemmer.

Som grundlag for udvalgets forhandlinger forelå en af Det internationale Arbejdsbureau udarbejdet blåbog, der indeholdt en redegørelse for spørgsmålets behandling på Den forberedende tekniske Søfartskonference i London 1956.

Der indledtes med en kort generaldebat om udkastet til den foreslåede konvention, der i det store og hele fandtes at være et tilfredsstillende grundlag for udvalgets drøftelser, og der blev fra alle tre grupper givet